



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1990/2024
17.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Страхиња Бегенишић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Топловод“ са седиштем у Обреновцу, чији је пуномоћник Александра Ивковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4148/23 од 06.12.2023. године, у седници одржаној 17.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4148/23 од 06.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4148/23 од 06.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Обреновцу П1 3/20 од 21.12.2022. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се поништи решење о отказу уговора о раду од 10.06.2013. године и одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у

поступку пред другостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 1. и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку и на основу спроведене расправе и допуњеног доказног поступка пред другостепеним судом, тужилац је код туженог засновао радни однос по основу уговора о раду од 11.07.2012. године за обављање послова заменика ..., са пуним радним временом. Побијаним решењем од 10.06.2013. године отказан му уговор о раду због неостваривања резултата рада, повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине прописаних актом послодавца. Из образложења побијаног решења произлази да је тужилац долазио у сукоб и показивао изразиту одбојност према директору и запосленима, да је вређао поједине запослене називајући их лоповима и криминалцима, омаловажавао их, понижавао њихов рад, стручност и пословање, да није показивао никакву жељу за тимским радом и сарадњом са колегама, да је на колегијумима углавном ћутао и укључивао се у дискусију у изразито негативном и неаргументовано критичком тону, да је директору туженог и другим запосленима претио отказом, да је после првог месеца радног ангажовања почео са нередовним доласком на посао, да се никада никоме није јављао да касни, где иде, када се враћа и чиме се бави за време када је одсутан, да није био присутан у просторијама туженог ни у време када су одржавни веома важни колегијуми, а да је и поред кашњења и нередовног доласка у дневним карнетима попуњавано његово целодневно присуство. Због таквог понашања тужиоца, по налогу директора туженог, секретарица ББ је сачинила извештај од 18.04.2013. године из ког произлази да је тужилац тог дана био на послу од 8,50 до 10,20 часова, да је 19.04.2013. године био на послу од 7,55 до 9,30 часова, да је 22.04.2013. године био на послу од 08,15 до 9,20 часова, да је 23.04.2013. године био на послу од 9,40 часова до 9,50 часова, а да је истог дана дошао на седницу управног одбора у 13,00 часова, као и да 24.04.2013. године није дошао на посао. У време сачињавања извештаја тужилац није најавио боловање и коришћење годишњег одмора, нити је послао документ о спречености за долазак на рад. У побијаном решењу је наведено и да је тужилац 10.08.2012. године неосновано обуставио радове на линији примара за ТП БП2, чиме је злоупотребио положај заменика ... односно прекорачио овлашћење као и да није остваривао резултате рада, јер није радио посао из делатности туженог у складу са својим квалификацијама и пословима радног места заменика Бавио се провером материјала – цеви, а када је од надлежних државних институција добијао потврде о исправности истих, причао је о организованом криминалу код туженог и вређао директора и запослене. Одлуком Управног одбора туженог од 28.05.2013. године, тужилац је разрешен дужности заменика ... туженог пре истека мандата на који је постављен, а дописом од 31.05.2013. године обавештен је о престанку потребе за његовим радом код туженог и достављено му је упозорење о постојању разлога за отказ, на које се изјаснио 03.06.2013. године, поричући да је извршио повреду радне обавезе и радне дисциплине који му се стављају на терет, да је савесно обављао своју дужност, да је указивао на одређене неправилности и пропусте одговорних лица туженог као и на непоштовање одређених прописа око закључења уговора са трећим лицима после спроведеног поступка јавне набавке, због чега је већ неко време игнорисан од стране директора туженог, тако што му нису давани никакви послови и радни задаци, нити су му достављене потребне информације о пословању и да је против њега отворено започео мобинг празног стола, због чега је покренуо поступак ради заштите од злостављању на раду, у ком поступку је правноснажном пресудом

тужбени захтев одбијен. Тужилац је у периоду од 13.05.2013. године до 30.06.2013. године био привремено спречен за рад због болести.

На овако утврђено чињенично стање, правилно је другостепени суд применио материјално право из одредбе члана 15. став 1. тач.1. и 2. и члана 179. тач. 1, 2. и 3. Закона о раду (Службени гласник РС", бр. 24/2005...32/2013), важећег у време доношења побијаног решења и члана 111. став 1. тач. 1, 2. и 3. Колективног уговора туженог од 28.04.2010. године, цитираних у образложењу побијане пресуде и оценио тужбени захтев за поништај решење о отказу уговора о раду није основан.

Неосновано се наводима ревиизије оспорава правилна примена материјалног права.

Тужиоцу је побијаним решењем на терет стављено неоставривање резултата рада, повреда радне обавезе и непоштовање радне дисциплине, а другостепени суд је правилно оценио да је за оцену законитости решења о отказу уговора о раду довољно да се утврди постојање и само једног отказног разлога, што је у поступку неспорно утврђено.

Поштовање радне дисциплине подразумева обавезу запосленог да савесно и одговорно обавља послове на којима ради и да поштује организацију рада, што подразумева обавезу поштовања радног времена, затим савесно, одговорно и благовремено испуњавање обавеза свог радног места, као и одговарајуће понашање запосленог на раду и у вези са радом, према послодавцу и према осталим запосленима. Последице непоштовања радне дисциплине и несавесног, незаконитог или неблаговременог испуњавања обавеза свог радног места, регулисане су Законом о раду и Уговором о раду, који закључују послодавац и запослени.

Тужилац је, према чињеничном стању заснованом на писаним доказима, само у току априла месеца 2013. године, од када се водила евиденција његове присутности на раду, неоправдано каснио на рад и одлазио са посла пре истека радног времена. Такво понашање тужиоца и по оцени Врховног суда представља непоштовање радне дисциплине утврђене општим актом туженог, које је тужиоцу оспореним решењем стављено на терет, односно основ за примену отказног разлога, па је правилно другостепени суд оценио да су испуњени законом и уговором прописани услови за отказ уговора о раду тужиоца код туженог, што оспорено решење о отказу чини законитим, а захтев за поништај решења о отказу уговора о раду неоснованим.

Наводима ревизије тужилац понавља наводе истакнуте у жалби којима оправдава своје кашњење и недолазак на посао, потом да је побијано решење донето у време када је био на боловању и да је исто резултат реваншизма према њему због поднете тужбе ради заштите од злостављања на раду. Ове и друге наводе тужиоца који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио и за исте дао јасне и образложене разлоге, које у свему као правилне прихвата и Врховни суд. Њима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић